Vederea Vederilor

On Ianuarie 05, 2022

Atunci când privești ceva cu atenție, realitatea acelei imagini se imprimă în tine.

Merg spre casă. Şi ce văd? O coajă de portocală aruncată parcă înadins la picioarele mele. Ştiu că este o coajă de portocală, fiindcă știu cum arată o portocală, de un orange aprins, chiar dacă este ușor acoperită cu zăpadă. Numai să ai ochi s-o observi la timp, căci enorm de multe ai de văzut în jur, enorm de mult adevăr ascuns în fragmente de realitate care, în mod bizar, pare să deschidă o altă lume înainte.

Şi ce este o coajă de portocală? Este o lume a viului tradusă într-o experiență a culorii îndrăznețe, și totuși delicate, dusă într-o zonă vintage – retro, exprimată printr-o siguranță accentuată în privința simțului estetic.

O ridic de jos, o curăț de zăpadă. Forma cojii de portocală, de forma unui cerc asemănat cu o parabolă sau cupolă, și care dacă ar fi transpus în desen s-ar transformat într-un halou de lumină protector, calmant și tonic, dezvăluind o anumită stare de reverie, ne invită în bogata lume imaginară a artiștilor. O anumită semnificație plasează coaja de portocală într-o sferă de relații noi între culoare și percepție, între emoție și aroma unui parfum nostalgic.

O asemenea apropiere de formă și culoare, ar prezenta o curioasă analogie, în concepție și factură, în maniera în care Salvador Dali a redat scurgerea timpului, pe care și eu o simt într-un fel sau altul, mai acut sau mai lent.

Coaja de portocală pare a fi acoperită de un mister, o realitate ascunsă și inaccesibilă, redată automat într-o expunere logică făcută după cele mai firești reguli ale unei clipe de evadare din tabloul unei societăți în schimbare, într-o zonă de tip "open plan" în care difuziunea și puținele accente de lumină se concentrează ici-colo asupra unor figuri geometrice specifice culturii tuarege. Vederea îndreptată spre ea afectează simultan atât spiritul, cât și tehnica de a produce imagini pe o suprafață plană, de obicei hârtie, prin intermediul unor semne grafice care servesc pentru a distinge minimalismul în interiorul esențialismului.

Leadership: Poți să schimbi rezultatul impactului pe care îl ai asupra procesului de creație, printr-un efort al sinelui de a se manifesta ca un efect de "transparență" pe fundalul unei imagini statice?

Simplitatea voluntară este inima picturii, la fel cum este și starea cojii de portocală atunci când o privesc printr-o fereastră manieristă, sau printr-un filtru existențial care unifică totul într-o tonalitate mai caldă, declinată în nenumărate tonuri și nuanțe de galben, oranj și roz. Iar dacă aș privi-o printr-un ochean a cărui lentilă decupează fâșii de realitate și, după ce le-aș mări, apropiindu-le pentru o clipă de alte aspecte ale mediului înconjurător, aș obține o temă plină de sensibilitate și lirism.

Dacă o privesc mai atent, așa cum artistul își privește opera în curs de desăvârșire, îmbinând părțile unui întreg, aș putea să redau strălucirea potolită a unui tablou de sfârșit de iarnă în care s-ar distinge de la distanță sclipirea a ceva auriu. Aici sarcina mea este de a reda un element din natură care, exprimat prin afecțiunea călduroasă a unei figuri plane, sau a unui corp tridimensional în racursi, să poată declanșa un "re-paint" direct sau indirect. Şi nu numai atât. Coaja de portocală trebuie să transmită multă emoție, să poată să anime și să schimbe complet înfățișarea unui decor capabil să inducă o dispoziție melancolică.

Dar oricât de abandonată ar fi în fața noutăților clipei și cotidianului atât de divers, coaja de portocală îmi redă, dincolo de retina ochilor unde mă regăsesc într-un punct temporal, o imagine identică probabil, dar nu identitară, a sinelui coeziv, elevat, înzestrat cu o oglindire empatică suficientă.

Leadership: Poți să crești vitalitatea unei imagini statice încât să dezvolți o viziune mai realistă asupra tranziției de la certitudinile unui prezent ușor de înțeles - la nivelul de dezvoltare al unei experiențe de revelare a sinelui?

Da, aș putea să păstrez în minte mult timp ideea de a folosi o coajă de portocală pentru a-mi hrăni și pentru a-mi exprima sinele autentic într-un soi de falsă taină, prin mijlocul unei algebre de imagini. Dar până ce coaja de portocală nu se conturează într-un desen simplu în care devin vizibile și cele mai mici accente de admirație față de înălțimea expresiei, nu mă voi putea elibera de senzația vie de a fi legat de cineva sau ceva.

Însăși sinele meu este o reflectare a atitudinii creatoare, nu doar o contemplare liberă asupra frumosului, de-a lungul unei priviri care alunecă din adâncul sufletului în direcția unui efect de oglindire (în care planul reflectant este ales arbitrar).

Eu, care știu a prețui orice element al naturii, ca nimeni altcineva, eu care pot să ridic la rang de muză o coajă de portocală prin importanța intrinsecă pe care o emană sinelui meu, în funcție de interpretarea pe care o dau formei și prezenței ei într-un decor hașurat în creion, pot să apreciez tot ce mă înconjoară la adevărata sa valoare. De fapt, unitatea spirituală a unui lucru rezidă în felul cum artistul reușește să îi redea acea vitalitate inepuizabilă pe care doar ființele umane o posedă, fără a fi obligat să apeleze la o "repovestire" prin aranjarea imaginilor din natură într-o ordine nefirească.

Accentul cade pe posibilitatea de a înțelege o imagine care devine dublă, pe de o parte simbol, pe de altă parte personificare. Coaja de portocală, ulterior colorată într-un spațiu tridimensional și privită ca obiect cu fețe plate, două la vedere și două văzute prin transparență sau difuziune, aduce în atenție meritul incontestabil al artistului de a-și sonda Egoul printr-o metamorfoză: "devii rezultatul a ceea ce creezi".

Experiența de dezvoltare a sinelui presupune de fapt o raportare a experienței privirii la elaborarea unei imagini subiective a cărui conținut este definit printr-o interogare: "Ce anume este unic și se găsește în toate?"

Vederea Vederilor reflectă capacitatea artistului de a-și raporta Egoul la sensul atribuit unei imagini în al cărui prim plan se află un lucru aparent neînsemnat. Pe această cale, amintesc de Marcus Aurelius care îndemna fiecare om să-și definească și să descrie obiectul a cărui imagine îi apare la nivelul sufletului:

"Formulează întotdeauna definiția și o descriere a obiectului a cărui origine a operat asupra capacității tale reprezentative, așa încât să-ți dai seama ce este, în substanța sa goală, în întregul sau sub toate aspectele sale, și să-i indici, în sine însuși, propriul său nume și numele elementelor din care este alcătuit și care urmează să se descompună."

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-vederilor.html